

de paagældende bo. Men da Kommuneskatten ved den Maade, hvorpaa Statskatten lignes, hænger sammen med denne, bliver Resultatet, at man berøver de paagældende Kommuner den Indtægt, de med Rette bør have. Den juridiske Ret dertil vil jeg naturligvis ikke bestride, men vore Udgifter paa dette Omraade ere i Virkeligheden, sammenlignet med andre Landes, overordentlig store. Det kan ikke bestrides, at vore Udgifter til Kongefamilien ere større end i andre Lande med lignende Forhold som vort. Ligeledes undtager man udenlandske Statsoverhoveder og Medlemmer af regerende Fyrstehuse og gør dem skattefrie. Hvorfor dog? Naar deres Ophold her i Landet er saaledes, at det betinger Skatteansættelse, ser jeg ikke nogen Grund til at gøre det. Jeg forstaar ikke, hvorfor man er saa flot, naar vi staa i en saadan økonomisk Misère, som det fra alle Sider erkendes, at vi gøre. Dette er Omraader, paa hvilke jeg synes, at man kunde indvinde noget.

Vort Forslag om større Progression op til de største Indtægter og de største Formuer tør man og vil man ikke tage imod. Jeg mener, at man ikke tør gøre det, men jeg ser ikke nogen Mening i at standse Progressionen ved de 100,000 Kr., naar vi vide, at der er Indtægter her i Landet paa 300,000—400,000 Kr. og adskilligt mere. Det samme gælder med Hensyn til Formuer. Hvorfor skal man der stoppe med Progressionen? — Den, der har over 100,000 Kr., vil dog være i Stand til at betale en større Procent eller en større Promille af sin Intægt eller Formue end den, der har 100,000 Kr., uden at han i økonomisk Henseende lider noget derved. Men der er ingen Ørenlyd for den Slags Ting. Man har ikke kunnet faa det anerkendt, at det var rigtigt at gaa den Vej, jeg kan heller ikke se andet deri, end at det maa være Frygten for Højre, Afhængigheden af Højre, der stiller sig derimod. Det kan ikke nægtes, at det vilde være den mest demokratiske Vej til at forsøge at forbedre vor økonomiske Stilling. Selv om man nu ikke vil gaa saa langt, som vort Forslag rækker, maa man dog erkende, at det gaar i den rigtige Retning, og jeg synes ogsaa, at det lød, som om den højtærede Finansminister har nogen Følelse af, at man kunde have forhandlet om at gaa noget videre, end Regeringen og Flertallet have villet gøre. Men atter der har man Indtryk af, at selv om det erkendes, at det er den rigtige Vej, kan man ikke følge den, tør man ikke gøre det, fordi man

er afhængig af Højre. Det er man i Kraft af den Politik, der er ført siden 1901.

Paaviser man Omraader ude i Landet, hvor man vilde kunne spare noget, gør det samme sig gældende. Jeg gjorde mig forleden Dag til Tolk for Skatteraadens Overflødighed, for at man derved kunde spare den ¼ Million, der anvendes dertil. Om dette er man i Købstæderne og paa Landet saa temmelig enig. Købstædernes Ligningskommissioner have ved deres Fællesmøde vedtaget en Resolution, der gik i den Retning, med 68 Stemmer mod 36, og blandt disse 36 var der adskillige, som nok vare stemte for Sagen i sin Almindelighed, men af særlige Grunde stemte imod, og det samme ved man gør sig gældende ved Sogneraadforeningerne, hvis Formand har udtalt sig i Overensstemmelse hermed. De Argumenter, der ere fremsatte derimod, forekomme mig nærmest at bevise Umuligheden af at imødegaa den Paastand, at Skatteraadene ikke paa noget Omraade gøre Fyldest med Hensyn til de Opgaver, som Loven stiller dem. De fremførte Argumenter have været saa svage, at de mere end noget andet vise Skatteraadens Overflødighed, og at det var rigtigt at spare paa dette Omraade. Men det vil man altsaa ikke gøre. Ordføreren for Regeringspartiet har derimod ved anden Behandling staaet og glædet sig over, at der vilde blive sparet nogle Tusind Kroner ved Regeringsforslaget. Det er jo kun en Draabe i Havet. Jeg kunde i den Anledning have Lyst til at minde den ærede Ordfører om et gammelt jydsk Ordsprog, der siger, at kan man ikke spise sig mæt, kan man heller ikke slikke sig mæt. Det, her er Tale om, er kun, hvad der vilde komme ind som en Slik.

Ser man saa ved Siden af disse Skatte洛夫forslag paa, at Regeringen inddrager $\frac{4}{5}$ af det Statstilskud, som Kommunerne hidtil have nydt til visse Formaal, ser det endnu mørkere ud for Kommunerne. Købstadkommunerne have en Repræsentation, som kaldes Købstadforeningen. Den vedtog den 24. Februar en Resolution, der for det første krævede, at det nuværende Statstilskud til Kommunerne opretholdtes i sit fulde Omfang, og dernæst krævede, at Statstilskuddet til Hjælpekasserne fastsættes paa de aarlige Finanslove, saaledes at der altsaa sikres Kommunerne mindst en Trediedel Refusion fra Statskassen af de gennem Hjælpekasserne ydede Understøttelser. Man kan jo nok synes, at Købstadkommunerne ikke uden videre kunne

□